

צילום: מירי דויזוביץ'
 "שחררתי אותו לגמרי.
 שחררתי כל כך, שהוא
 לא רצה ללכת. צבי היה
 מחוזר מאוד בתחילת
 הקשר שלנו. ברק
 אינטלקטואלי ומוח חריף
 מושכים נשים מאוד"

"אף אחד לא יפטר אותי יותר"

כשהשתחררה מצה"ל בדרגת סא"ל, חיפשה
דליה הוכברג משרה רגועה כדי לגדל את
 תאומיה בנחת. אבל כשפוטרה ממקום העבודה
 השני שלה באזרחות, היא החליטה שמי שלא
 רצה אותה כעובדת יקבל אותה כבעלת הבית.
 בהחלטה של רגע רכשה את "מרכז המרצים
 לישראל", ששוויו נאמד היום בעשרה מיליון שקל.
 כעת היא פותחת את בית הספר הראשון בארץ
 למרצים, ומספקת הצצה נדירה לזוגיות יוצאת
 הדופן שניהלה עם הוגה הדעות, פרופ' צבי ינאי:
 "הוא היה כל חי, חייתי לצדו ובשבילו", היא אומרת

דינה חלוץ | צילום: גל חרמוני

ע לבון עמוק וצורב. זה היה הרלק שהניע את דליה הוכברג
 (62) להפוך לאשת עסקים מצליחה. כשהשתחררה מצה"ל
 אחרי 25 שנה בדרגת סא"ל כקצינת הדרכה ראשית במכ"ם
 ללה לביטחון לאומי, כל מה שהיא רצתה היה למצוא עבודה רגילה
 ולגרל בשקט את שני ילדיה, התאומים יעל ורניאל (17). אבל אחרי
 שפוטרה פעמיים משרות שונות – בטרם השלימה שנה בכל
 אחת מהן, היא החליטה שזהו, היא לא תיתן לאיש לפטר אותה עוד.

”לפני שצבי נפטר הוא שאל אותי: 'מה תעשי עם האוטו שלי כשאני אמות?' אמרתי לו: 'אסע עליו שנה, כדי להריח אותך, וכשהריח יתפוגג אמכור אותו'”

את ההפרדה הזו, והיא הייתה טכנית לחלוטין. הוא גר לידי בדירה משלו, שהייתה בעצם דירת המחשבות שלו. כשהוא גמר לחשוב הוא היה בא אלינו. הוא חי פה, אכל פה, כשהילדים היו מגיעים מבית הספר הם ראו אותו פה, והם גם היו הולכים אליו וישנים אצלו. ההפרדה הזו עשתה גם הרבה טוב, היא נתנה לנו שקט תעשייתי במקומות של חיכוך. היינו כל הזמן ביחד, ואם רצינו מדי פעם להיות גם קצת לחוד, זה בסדר.”

● לילדים לא היה מוזר שאבא ואמא ביחד,

באותה דירה, הגם שהביאו לעולם זוג תאומים, היום תלמידי כיתה י”א בכיתת מחוננים ב”אוהל שם” ברמת-גן.

לפני שלוש שנים נפטר ינאי בגיל 78, שני תיים לאחר מותו העלתה הוכברג לזכרו את כל גיליונות ”מחשבות”, שהיו מפעל חייו, לאינטרנט. כשהכירו היא הייתה רווקה והוא גרוש בן 50, אב לשניים. ”הזוגיות עם צבי ינאי הייתה אחד ההישגים הגדולים של חיי”, היא אומרת. ”הוא היה בשבילי האוורסט שרציתי לכבוש וכבשתי.”

● איך הברתם?

”גרת’ ברחוב אשתורי הפרחי, ויום אחד השכנה שלי אמרה לי: 'דליה, בואי תכירי מישהו'. אני מסתכלת ורואה את יול ברינר, בחולצה שחורה, צווארון גולף וקרחת שרק לו הייתה בכל הארץ, ומיד הרגשתי כמו אנה ומלך סיאם – ורציתי להיות אנה. למחרת התקשרתי אליו ואמרתי שאני אחראית על המחשבים במכללה לביטחון לאומי, ואני רוצה שייגיע להרצאה. זה היה התירוץ הכי יצירתי שמצאתי כדי להיפגש איתו שוב. אמרתי לו: 'בוא ניפגש לפני כן, אני רוצה לדעת על מה אתה עומד לדבר' וקבענו. באתי במדים, כומתה אדומה, כנפי צניחה, חברות יעצו לי להתלבש ככה, אמרו שזה עובר יפה על גברים. גם הבאתי בחשבון שהוא היה מרדכי צניחה. הוא התחיל לדבר איתי על ההרצאה, נכנס לפרטי פרטים, אפילו צירף דוגמאות, ואני חשבתי רק על דבר אחד: האם הוא יבקש את הטלפון שלי. בסוף הוא לחץ לי את היד בנימוס ג’נטלמני ואמר לי שלום, ואני הלכתי משם מתוסכלת, לא מאמינה שלא הצלחתי. אחרי שבוע הוא צלצל ושאל אם אני יכולה לסדר לו הסעה להרצאה, כי אין לו אוטו. עוד לפני שהספקתי לענות, הוא הוסיף: 'אולי נשתה קפה ביחד?' מאז הוא הפך אותי לאנה ואני הפכתי אותו למלך סיאם.”

● לא נרתעת מפער של 18 שנה ביניכם?

”כשהכרנו הרבר היחירי שרציתי זה אותו, אבל לא משנה כמה גדולה האהבה, ההפרש קיים, וככל שעוברות השנים ההפרש הזה מקבל נוכחות גדולה יותר. ידענו להתנהל עם זה בתוך הקשר, ואחת התוצאות הייתה שלא גרנו באותו בית.”

● מה זה קשור?

”זו הייתה החלטה שלו, הוא העדיף לעשות

אבל לא גרים באותו בית?

”לא, כי הוא היה אבא במלוא מובן המילה. הוא ראה את הילדים בשנייה הראשונה להיוולדם, וזהו, זה היה חיבור לעד. הוא תמיד אמר שהילדים שידרגו לו את החיים, הם גרמו לו לכתוב את 'שלך סנדרו', המוקדש לאחיו, והפכו אותו מאבא מבוגר לשני ילדיו הבוגרים, לאבא צעיר ונמרץ לשני ילדיו הצעירים. פעם הילדים שאלו מתי נתגרש, אז אמרתי להם: 'אתם הילדים היחידים בכל הכיתה שההורים שלהם אף פעם לא יתגרשו כי הם לא התחתנו', וזה נתן להם המון ביטחון.”

● ומה עם הביטחון שלך? לא חששת להשאיר אותו בלילות לבד בדירתו?

”לא. שחררתי אותו לגמרי. שחררתי כל כך, שהוא לא רצה ללכת. צבי היה מחוזר מאוד בתחילת הקשר שלנו. ברק אינטלקטואלי ומוח חריף מושכים נשים. הוא ידע הכל על הכל. לא תאמיני כמה ספרים הוא קרא ובכמה שפות.”

● ממה הוא נפטר?

”היה לו סרטן שנים קודם לכן והוא הבריא, הרופא שלו קרא לו: 'החולה הבריא שלי'. אחרי 17 שנה הוא חלה שוב בסרטן קטלני בלבב, וליווינו אותו את כל הדרך עד למותו. עברו שלוש שנים ועדיין קשה לי. הוא היה כל חיי, חייתי לצדו ובשבילו. לילדים היה נורא קשה, הם היו אז רק בני 14. להבדיל מאבות אחרים, הוא היה איתם כל הזמן. לפני שנפטר הוא שאל אותי: 'מה תעשי עם האוטו שלי כשאני אמות?' היה לו לקסוס מפואר, למרות שהיה אדם צנוע. אמרתי לו: 'אני אסע עליו שנה, כדי להריח אותך, וכשהריח יתפוגג אני אמכור אותו'. עברה שנה, מכרתי את האוטו, והחלטתי לקנות לעצמי ג'יפ לקסוס במקומו. כשבאתי לקבל את האוטו שמתי לב שנתנו לי את אותו קוד של האוטו של צבי. זה היה כאילו קיבלתי ממנו אוקיי על זה שהתפרעתי וקניתי אוטו מוגזם. מאז בכל פעם שאני מקלידה את הקוד, אני לרגע איתו ורק אז יוצאת.”

● ואת כבר מוכנה לצאת לחיים?

”לגמרי. המוות שלו פתח לי כמה דלתות, אבל הדלת הכי גדולה הייתה הדלת לעצמי. פתאום התפנה לי זמן, המשימה הושלמה, וכשאת שואלת אותי אם אני פנויה, אז כן. אני פתוחה לזוגיות חדשה.”

■